

bage til tidligere tiders sædvanlige bagstræberiske EU-debat.

Tag nu f.eks. ØMU'en, hvor regeringen åbenlyst praktiserer en politik efter devisen: ikke se, ikke høre, ikke tale. Nej, i det hele taget er regeringen ikke parat til at erkende, at verden omkring os er i en rivende udvikling, og at tingene ser anderledes ud i dag end i 1993, hvor vi stemte om Edinburghafgørelsen.

Vi kan altså ikke forvente, at regeringen vil sætte sig i spidsen for en folkelig debat, en kampagne for dansk medlemskab af Den Økonomiske og Monetære Union. Det har jeg netop fået bekræftet af den socialdemokratiske ordfører her for blot et par minutter siden.

Men dette ændrer naturligvis ikke på Venstres ønske om en folkeafstemning om dansk medlemskab af ØMU'en, som vi mener bør finde sted, således at Danmark kan være fuldgyldigt medlem fra år 2002, hvor euroen kommer på gaden og bliver fælles valuta.

Men det bekymrer os, at vi har en regering, der ikke vil se realiteterne i øjnene. Det bekymrer os, fordi kronen når som helst igen kan komme under valutaspekulanternes pres. Det bekymrer os, fordi vi kan se frem til, at såvel inden- som udenlandske investeringer vil falde, og fordi vi må forvente problemer med eksporten og deraf følgende endnu større problemer med betalingsbalancen, end vi allerede har i dag. Det bekymrer os, fordi almindelige danskere fortsat skal betale vekselsgebyr, når de andre europæere ikke længere behøver det. Og det bekymrer os, fordi alene rentespændet betyder en merudgift for de boligejere, der optog lån, mens der var valutauro, på 2.000-3.000 kr. årlig de næste mange år. Det har fået Børsen til at lave en beregning, der viser, at det vil koste danskerne 9½ mia. kr. årlig at stå uden for Den Økonomiske og Monetære Union. Alt sammen . . . Der er altså frygtelig megen uro.

Første næstformand (Birte Weiss):

Der er en anmodning fra taleren om, at man dæmper stemmelejet.

Ulla Tørnæs (V):

Alt sammen er det medvirkende til at anskueliggøre, hvilken sårbar situation, vi har bragt os i ved at stå uden for det økonomisk-monetære samarbejde.

Men også tabet af politisk indflydelse ved at vente for længe med folkeafstemningen er særdeles alvorligt. Ved at stå udenfor mister vi af-

gørende politisk indflydelse på hele processen frem mod den fælles mønt netop i en uhyre vigtig periode. En periode, hvor det bliver afgjort, hvordan den fremtidige økonomiske udvikling i Europa skal ske, og hvor det er utilgiveligt, hvis vi ikke får sat vores fingeraftryk på den konkrete udformning.

Noget er allerede tabt. Økonomiministeren bliver allerede nu sat uden for døren, når de andre diskuterer. Men hvis vi allerede nu kunne sende et signal om, at Danmark vil gøre alt, hvad vi kan, for ikke at blive hægtet af den europæiske udvikling, kan skaderne trods alt minimeres.

Nye oplysninger viser, at vi havde ret, da vi i forbindelse med regeringens vedtagelse af pinsepakken hævdede, at den kun blev vedtaget ved, at regeringen indgik en studehandel for at sikre den afgørende stemme på Færøerne.

Reelt er der med pinsepakken tale om, at danske skatteydere sender over 2 mia. kr. til Færøerne, for at regeringen kunne få flertal med venstrefløjen til at beskatte boligejerne med yderligere 28 mia. kr., forringe vilkårene for den private opsparring med 30 mia. kr. og, som tidligere nævnt, at pålægge dansk erhvervsliv yderligere byrder på 10 mia. kr. over de næste 4 år.

At pinsepakken var udtryk for et gigantisk vælgerbedrag, ved vi alle. Men pinsepakken er ikke noget enestående eksempel på regeringens løftebrud. Nej, tværtimod. Listen over brudte løfter for borgerne bliver længere og længere.

Bortset fra pinsepakken skal jeg her kun nævne et par af regeringens brudte løfter:

Regeringen har flere gange lovet patienterne kortere ventetider til hospitalerne. Men med regeringens stramme greb om amterne føler mange patienter på venteliste sig bedrøget af regeringens mange fine ord.

Regeringen har flere gange lovet de ældre bedre hjemmehjælp. Men med regeringens stramme greb om kommunerne bliver hjemmehjælpen mange steder indskrænket. Mange ældre føler sig ladt i stikken af regeringen.

Regeringen har flere gange lovet børnefamilierne guld og grønne skove med alt fra pasningsgaranti til mulighed for at tilrettelægge hverdagen på en anden måde. Men med børnepakken føler rigtig mange børnefamilier sig snydt af regeringen, der endnu ikke har indfriet sine løfter.

Der er behov for en modernisering af den offentlige sektor. Vi ønsker reformer af velfærds-